

Sygn. akt: I Ns 20/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 roku w Szczytnie na rozprawie,

sprawy z wniosku W. N.,

z udziałem T. P.,

o zasiedzenie

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. zasądzić od wnioskodawczyni W. N. na rzecz uczestnika postępowania T. P. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania,

III. nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa-Sąd Rejonowy w Szczytnie

Sygn. akt I Ns 20/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni W. N. wniosła o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie w dniu 1 czerwca 2008 roku własność części nieruchomości tj. pasa gruntu o wymiarach 1,25 m² x 6,40 m² stanowiącego część działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...) graniczącego z działką gruntu o numerze ewidencyjnym (...) zabudowanej budynkiem mieszkalnym stanowiącym własność wnioskodawczyni, położonej w miejscowości S., dla której Sąd Rejonowy w Szczytnie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nadto, domagała się zasądzenia od uczestnika postępowania kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania twierdziła, że na nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) posadowiony był m.in. murowany budynek mieszkalny. Wnioskodawczyni wraz z mężem R. N. (1) z dniem 1 czerwca 1978 roku dokonali rozbudowy tego budynku, który graniczył z działką nr (...). Dobudowa posadowiona została częściowo na działce (...) stanowiącej w tamtym czasie własność K. P., zaś obecnie własność uczestnika postępowania. K. P. wyraziła zaś zgodę, aby część dobudówki przekroczyła granicę działki i została częściowo posadowiona na gruncie stanowiącym jej własność. Uczestnik postępowania, który nabył własność nieruchomości – działki o nr (...) w dniu 29 listopada 1989 roku do 2011 roku nie domagał się wydania pasa gruntu zajmowanego przez wnioskodawczynię. W 2011 roku złożył wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w zakresie wydania części działki nr (...). Nie doszło

do zawarcia ugody, a do zasiedzenia tej części nieruchomości doszło przed 2011 rokiem, tak więc złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej nie przerwało biegu terminu zasiedzenia.

Wnioskodawczyni stoi na stanowisku, że grunt, na którym posadowiona jest część budynku od chwili wybudowania jest w jej wyłącznym posiadaniu. Uzyskała ona zgodę ówczesnego właściciela działki nr (...) na posadowienie na gruncie części rozbudowywanego budynku. Nie doszło do zawarcia umowy rozporządzającej na piśmie, nie została zawarta umowa w formie aktu notarialnego. Wnioskodawczyni obejmując tą część nieruchomości była, z uwagi na niedochowanie formy umowy, w złej wierze. Z upływem 30 lat samoistnego posiadania wnioskodawczyni nabyła z dniem 1 czerwca 2008 roku własność nieruchomości zajętej przez dobudowaną część budynku mieszkalnego. Ponościła koszty związane z utrzymaniem gruntu, w tym podatek od nieruchomości.

Uczestnik postępowania T. P. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska twierdził, że jest właścicielem nieruchomości – działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...) położonej w S. od 20 marca 1984 roku i nie był informowany przez sprzedającego o jakichkolwiek prawach osób trzecich do części działki, którą nabył. Odnosząc się do twierdzeń wniosku uczestnik postępowania zwrócił uwagę, że wnioskodawczyni poza wskazaniem daty 1 czerwca 1978 roku jako daty powstania dobudowanej części budynku nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających tą datę. Twierdził, że w toku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Inspektora Nadzoru Budowlanego na skutek donosu złożonego przez wnioskodawczynię a dotyczącego remontu budynku uczestnika, państwo N. twierdzili, że nie znają daty powstania przybudówki. Z późniejszych rozmów z K. P., już po dokonaniu sprzedaży, wynikało, że K. P. użyczyła dla państwa N. część działki na dobudówkę łazienki do czasu wybudowania ich domu mieszkalnego znajdującego się na tej samej posesji. Uczestnik postępowania wskazał, że wnioskodawczyni nie wykazała swych twierdzeń jakoby płaciła podatek za nieruchomość posadowioną na działce nr (...). Uczestnik postępowania zaś od momentu nabycia nieruchomości protestuje przeciwko użytkowaniu części swojej działki przez wnioskodawczynię, a wcześniej przez wszystkich współwłaścicieli i podejmuje próby odzyskania swojej własności. Wielokrotnie wzywał on A. N., W. N. do rozebrania budynku i usunięcia go z jego działki, proponował również dokonanie tej rozbiórki na swój koszt i odbudowy dobudówki w taki sposób by w całości znajdowała się na działce sąsiedniej. Próby rozwiązania spory okazały się nieskuteczne, co doprowadziło do złożenia przez uczestnika postępowania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej

Sąd ustalił, co następuje:

Sąd Rejonowy w Szczytnie prowadzi księgę wieczystą nr (...) dla nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) położoną w S.. Powierzchnia tej nieruchomości wynosi 0,0410 ha. Nieruchomość ta bezpośrednio sąsiaduje z nieruchomością obejmującą m.in. działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w Szczytnie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(dowód: akta ksiąg wieczystych (...))

W latach 70-tych właścicielem nieruchomości obejmującej działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) była K. P., zaś właścicielem nieruchomości sąsiedniej na podstawie aktu własności ziemi z dnia 22 grudnia 1979 roku zostali W. N. i R. N. (1). Małżonkowie N. mieli 3 małych dzieci i z uwagi na to, że budynek mieszkalny, który zajmowali był niewielki planowali dokonać jego rozbudowy. W tym celu R. N. (1) udał się do K. P. właściciela nieruchomości sąsiedniej o wyrażenie zgody na zajęcie części nieruchomości stanowiącej jej własność. K. P. wyraziła zgodę na powyższe. Po uzyskaniu tej zgody małżonkowie N. przystąpili do rozbudowy budynku mieszkalnego. Powstały dwa dodatkowe pomieszczenia, które częściowo znajdowały się na nieruchomości K. P.. W pomieszczeniach tych początkowo były dwa pokoje, które zajmowały dzieci państwa N.. W toku użytkowania pomieszczeń wykonywali remonty, z czasem w jednym z nowodobudowanych pomieszczeń została urządzona łazienka.

(dowód: pisemne oświadczenie K. P. k. 48, szkic k. 17 akt (...), zdjęcia k. 67-68, k. 98-99, dowód z przesłuchania stron k. 186-188 – nagranie 00:04:03-01:55:06, zeznania świadka K. P. k. 130-131, zeznania świadka A. N. k. 134v-135v

- nagranie 00:25:44 -01:11:01, zeznania świadka A. W. k. 135v-136 – nagranie 01:11:01-01:32:41, zeznania świadka E. K. k. 136-137 – nagranie 01:32:41-02:02:31, zeznania świadka M. N. k. 134-134 – nagranie 00:03:29-00:25:44, zeznania świadka T. B. k. 150-150v – nagranie 00:26:45-01:07:41, zeznania świadka E. P. k. 150v-151v – nagranie 01:-7:41-01:45:11, zeznania świadka T. Ż. k. 151v-152 – nagranie 01:45:11-02:10:20, zeznania świadka J. P. k. 176-176v – nagranie 00:32:36-00:58:59, zeznania świadka T. K. k. 17v-177 – nagranie 00:58:59-01:15:01, zeznania świadka J. C. k. 175v-176 – nagranie 00:08:32-00:32:36)

Dnia 31 października 1990 roku zmarł R. N. (1), a spadek po nim nabyli w częściach równych po 1/4 wnioskodawczyni oraz A. N., E. K. i A. W.. W. N. płaciła podatek od nieruchomości – działki (...). W decyzjach w sprawie wymiaru łącznego zobowiązania pieniężnego za lata 1993-1996 wskazywano jako składniki podatku od nieruchomości – budynek mieszkalny o powierzchni 50m² i grunty o powierzchni 410 m². Od 2014 roku na zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku od nieruchomości składają się – budynek mieszkalny o powierzchni 83,87m² i grunt o powierzchni 410 m²

(dowód: postanowienie SR w Szczytnie z dnia 23 grudnia 2016 roku k. 66, decyzje w sprawie wymiaru łącznego zobowiązania pieniężnego za lata 1993-1996, dowody wpłaty k. 115, informacja z Urzędu Gminy S. k. 183)

Uczestnik postępowania T. P. w dniu 24 listopada 2011 roku złożył w Sądzie Rejonowym w Szczytnie wniosek o zawiązanie do próby ugodowej domagając się wydania części nieruchomości obejmującej część działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...) zajmowanej przez fragment budynku użytkowanego przez W. N..

(dowód: wniosek o zawiązanie do próby ugodowej k. 2-3 akt (...))

Na podstawie umowy z dnia 12 grudnia 2017 roku W. N., A. N., E. K., A. W. dokonali działu spadku po R. N. (1). Zgodnie z zawartą umową nieruchomości stanowiąca działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) na wyłączną własność nabyła wnioskodawczyni.

(dowód: akt notarialny rep(...) k. 33-35, wydruk z księgi wieczystej (...) k. 36-40)

Pomiędzy stronami prowadzone są postępowania administracyjne przed Powiatowym Inspektorem Nadzoru B. w S. dotyczące budynków wniesionych na nieruchomościach (...).

(dowód: kserokopia pism uczestnika postępowania k. 76-77, decyzja z dnia 8 marca 2018 roku k. 100, postanowienie z dnia 21 listopada 2017 roku k. 101, decyzja z dnia 12 lutego 2018 roku k. 102-104, protokół kontroli z dnia 8 grudnia 2017 roku k. 120-121, protokół kontroli z dnia 21 grudnia 2017 roku k. 122-126, decyzja z dnia 30 kwietnia 2018 roku k. 167-169, decyzja z dnia 28 września 2018 roku k. 170-174, decyzja z dnia 10 grudnia 2018 roku k. 192-194)

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności części nieruchomości – działki o numerze ewidencyjnym (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 172 § 1 k.c. w brzmieniu nadanym przez ustawę z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U. nr 55 poz.321), obowiązującym od 1 października 1990 roku posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Zgodnie z § 2 tego artykułu po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Do nabycia w drodze zasiedzenia prawa własności nieruchomości konieczne jest więc łączne spełnienie dwóch przesłanek: samoistnego posiadania oraz upływu odpowiedniego okresu czasu, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili uzyskania posiadania samoistnego.

Zgodnie z przepisem art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Akcentowany przez ustawodawcę - dla odróżnienia pomiędzy posiadaniem samoistnym i zależnym - zakres władania rzeczą („jak właściciel” lub „jak mający prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą”) wiąże się z elementem zamiaru (animus) władania dla siebie rzeczą w oznaczonym zakresie. Czynnikiem bowiem współkonstytuującym posiadanie jest, obok elementu fizycznego władania rzeczą, czynnik psychiczny animi rem sibi habendi. Ten czynnik zamiaru władania rzeczą „dla siebie” może obejmować w odmiennych wersjach zamiar władania rzeczą „jak właściciel” (cum animo domini) lub władania rzeczą „jak mający inne prawo”. Przesądza to zaś o rodzaju posiadania.

Posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto postępuje z rzeczą jak właściciel, o czym świadczą okoliczności dostrzegalne dla innych osób, wyrażające tym samym wolę wykonywania względem danej nieruchomości prawa własności. Innymi słowy, posiadanie cudzej rzeczy, aby mogło być uznane za samoistne, a więc wywołujące skutek prawny zasiedzenia, nie może ograniczać się do wewnętrznego przekonania posiadacza, lecz musi być dostrzegalnym z zewnątrz jego postępowaniem z rzeczą jak właściciel. Trzeba tu jeszcze uwzględnić okoliczności nabycia posiadania rzeczy, wypowiedzi posiadacza wobec otoczenia, wystąpienia wobec organów itp. (Komentarz do art. 336 Kodeksu cywilnego. E. Gniewek - za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex). Posiadaczem samoistnym jest więc ten, którego zakres faktycznego władania rzeczą jest taki sam, jak właściciela i który znajduje się w położeniu pozwalającym na korzystanie z rzeczy w taki sposób, jak może to uczynić właściciel (postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2016 roku, I CSK 504/15), wykonuje uprawnienia składające się na treść prawa własności (art. 140 k.c.), korzysta z nieruchomości z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego do rozporządzenia nią (postanowienie SN z dnia 17 czerwca 2015 roku, I CSK 309/14).

Samo istnienie posiadania samoistnego powinno być na zasadach ogólnych (art. 6 k.c.) wykazane przez wnioskodawcę, przy czym korzysta on z domniemania prawnego przewidzianego w przepisie art. 339 k.c., który stanowi, że domniemywa się, że ten kto rzeczą faktycznie włada jest posiadaczem samoistnym (art. 339 k.c.). Uczestnik postępowania kwestionował istnienie posiadania samoistnego po stronie wnioskodawczyni. Powołując się na zeznania K. P. twierdził, że władztwo wnioskodawczyni nad częścią nieruchomości – działki (...) miało charakter posiadania zależnego.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a zwłaszcza zeznań K. P., A. N. i samej wnioskodawczyni nie sposób uznać za wykazane i udowodnione, że wnioskodawczyni z momentem objęcia władztwa nad częścią nieruchomości – działki (...) w związku z rozpoczęciem rozbudowy budynku mieszkalnego, objęła tą część nieruchomości w posiadanie samoistne.

Dla oceny rodzaju posiadania ma znaczenie, czy posiadacz objął rzecz w posiadanie z woli właściciela i na zasadach przez niego określonych, czy też niezależnie od woli właściciela, lub nawet wbrew jego woli czy świadomości. Objęcie rzeczy w posiadanie za zgodą właściciela, nawet tylko dorozumianą, i posiadanie jej w zakresie przez właściciela określonym lub tolerowanym, świadczy o posiadaniu zależnym, choćby posiadacza z właścicielem nie łączył żaden stosunek prawny. Posiadacz włada wtedy rzeczą „jak” osoba mająca prawo, z którym łączy się określone władztwo nad rzeczą i zgodnie z art. 336 k.c. jest posiadaczem zależnym (postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2012 roku, I CSK 360/11).

Zdaniem Sądu uwzględniając całokształt przeprowadzonego postępowania dowodowego, nie sposób przyjąć by doszło do rozpoczęcia biegu zasiedzenia w dniu 1 czerwca 1978 roku, albowiem wnioskodawczyni nie była posiadaczem samoistnym spornej części nieruchomości. Tak wnioskodawczyni, jak i świadkowie – dzieci wnioskodawczyni, a zwłaszcza A. N. zgodnie zeznali, że prace związane z rozbudową budynku, który do tej pory zajmowali zostały rozpoczęte po tym jak małżonkowie N. uzyskali zgodę K. P. ówczesnej właścicielki nieruchomości – działki gruntu o numerze ewidencyjnym (...) na zajęcie części tej nieruchomości w celu dokonania rozbudowy. Tak więc wnioskodawczyni i jej mąż część nieruchomości sąsiedniej zajęli za zgodą i zgodnie z wolą K. P.. W granicach wyznaczonych przez właściciela korzystali z jego własności. Byli posiadaczami zależnymi. Posiadaczem samoistnym

w tym czasie była K. P.. Zgodnie zaś z art. 337 k.c. posiadacz samoistny nie traci swego posiadania przez to że oddaje rzecz drugiemu w posiadanie zależne.

Wnioskodawczyni wiąże datę objęcia w posiadanie samoistne spornej części nieruchomości z rozpoczęciem rozbudowy budynku na spornej nieruchomości. Rację ma uczestnik postępowania gdy twierdzi, że wnioskodawczyni wskazywanej przez siebie daty rozpoczęcia rozbudowy nie wykazała żadnym dokumentem. Zeznania świadków wskazanych przez wnioskodawczynię nie były w tym zakresie jednoznaczne. Świadkowie – dzieci wnioskodawczyni w 1978 roku były małoletnie, A. N. miał 12 lat, a jego siostry były od niego młodsze. Trudno więc uznać, aby ich relacja oparta była o bezpośrednią własną obserwację. Świadkowie J. C., T. K. przebywali na nieruchomości państwa N. sporadycznie i trudno uznać, aby ich zeznania, a zwłaszcza T. K. można uznać za jednoznaczny dowód wskazujący na to, że rozbudowa rozpoczęła się 1 czerwca 1978 roku. J. P. uczestniczył w procesie rozbudowy i zeznał, że miało to miejsce w 1977 lub 1978 roku. Gdy rozpoczął pracę pewną ich część wykonał już R. N. (2). Niewątpliwie materiał dowodowy w zakresie dotyczącym rozpoczęcia prac związanych z rozbudową budynku mieszkalnego nie jest jednoznaczny. Gdyby przyjąć, jak wynika to z pismem oświadczenia K. P. złożonego dnia 5 stycznia 2007 roku, że udzieliła ona zgody na zajęcie jej części nieruchomości ok. 32 lat przed złożeniem oświadczenia, to zgodę to wyraziła w 1975 roku. Świadek J. P. zeznał, że pomagał przy wykonywaniu prac budowlanych w 1977 lub 1978 roku. Członkowie rodziny N. zeznali, że pracę rozpoczęły się po uzyskaniu zgody od K. P., a więc miało to miejsce w 1978 roku. W materiale dowodowym brak jest dowodów wskazujących na datę dzienną rozpoczęcia tych pracy i tym samym objęcia władztwa nad częścią nieruchomości K. P. przez państwa N..

Tym niemniej, w warunkach przedmiotowej sprawy znaczenie ma nie o tyle data rozpoczęcia budowy, a zachowanie wnioskodawczyni i jej męża, które poprzedzało tą rozbudowę. Otóż, państwo N. prace związane z rozbudową budynku rozpoczęli dopiero po uzyskaniu zgody od ówczesnego właściciela nieruchomości na zajęcie części nieruchomości pod rozbudowę. K. P. w tym czasie nie mieszkała nawet w S., lecz w S. i dopiero po otrzymaniu zgody od sąsiadki państwo N. przystąpili do wykonywania prac. W stosunku do spornej części nieruchomości nie zachowywali się jak właściciele, ale respektowali fakt, że właścicielem jest inna osoba, która samodzielnie decyduje o sposobie wykorzystywania swej rzeczy. Nie rozpoczęli rozbudowy budynku wbrew woli i bez zgody właściciela nieruchomości, którą chcieli zająć pod rozbudowę. Dopiero po akceptacji ich planów rozbudowy przez K. P. rozpoczęli prace. Po wykonaniu prac, korzystali z rozbudowanej części budynku dla celów mieszkalnych. W toku użytkowania wykonywali remonty, w granicach istniejącej przybudówki.

Wnioskodawczyni twierdziła, że z tytułu zajętej części nieruchomości dokonywała opłat podatku od nieruchomości, co stanowiło przejaw posiadania samoistnego spornej części nieruchomości. Z przedłożonych decyzji w sprawie wymiaru łącznego zobowiązania pieniężnego za lata 1993-1996 oraz z informacji, jaką Sąd uzyskał z Urzędu Gminy S. wynika, że wnioskodawczyni w okresie od 1993-1996 i od 2009 płaci podatek od nieruchomości – działki nr (...), której jest obecnie właścicielem, w tym od powierzchni gruntu tj. 410m², co zgodne jest z powierzchnią działki (...) wskazaną w księdze wieczystej oraz od budynku mieszkalnego o powierzchni 50 m² (powierzchnia budynku od 2014 roku uległa zmianie i wynosi 83,87 m²). Wnioskodawczyni nie wykazała swych twierdzeń, który wskazywały na to, że po zakończeniu prac związanych z rozbudową budynku mieszkalnego został dokonany jego ponowny pomiar dla celów wymiaru podatku i po zakończeniu rozbudowy obciążenie podatkowe uległo zmianie.

W prawie polskim dopuszczalna jest zmiana przez posiadacza w czasie posiadania tytułu i rodzaju posiadania. Jednakże zmiana taka wymaga zmanifestowania na zewnątrz otoczeniu w jednoznaczny sposób, gdyż nie można tu uznać za wystarczającą samej intencji posiadacza. W razie zmiany posiadania zależnego na samoistne, ciężar dowodu, że zmiana taka nastąpiła spoczywa na posiadaczu i w takiej sytuacji nie korzysta on z domniemania przewidzianego w art. 339 k.c. (postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2012 roku, I CSK 360/11). Taka zmiana rodzaju posiadania miałaby miejsce w sytuacji gdy posiadacz zależny dokonałby rozszerzenia swego władztwa nad cudzą rzeczą np. dokonując dalszej rozbudowy istniejącej już części budynku. Wnioskodawczyni reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego nie wykazała w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Z materiału dowodowego przedstawionego przez wnioskodawczynię wynika, że w czasie użytkowania budynku mieszkalnego dokonywano

remontów. W części dotyczącej przybudówki remonty te odbywały się w granicach uzyskanej zgody właściciela nieruchomości, przybudówka nie została rozbudowana.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego uznał za wiarygodne zeznania stron i świadków: K. P., A. N., E. K., A. W., M. N. w zakresie w jakim wymienieni zgodnie przyznali, że prace związane z rozbudową budynku mieszkalnego na nieruchomości stanowiącej obecnie własność wnioskodawczyni zostały rozpoczęte po uzyskaniu zgody od K. P. na zajęcie nieruchomości – działki (...). Powyższe zeznania pokrywają się również z pisemnym oświadczeniem K. P., które zostało złożone w styczniu 2007 roku. Dzieci i synowa wnioskodawczyni, jak również uczestnik postępowania o fakcie udzielenia takiej zgody dowiedzieli się odpowiednio od R. N. (1) i K. P. między którymi doszło do rozmowy podczas której K. P. udzieliła zgody na zajęcie części jej nieruchomości pod rozbudowę budynku mieszkalnego. Pozostali świadkowie nie dysponowali w tym zakresie żadną wiedzą. Osoby, które znały R. N. (1) wielokrotnie podkreślały, że był on osobą skrupulatną i rozbudowy budynku podjął się dopiero po uzyskaniu zgody od K. P..

Sąd z uwagi na stan zdrowia i wiek K. P. przesłuchał tego świadka w miejscu zamieszkania. Niewątpliwie świadek ten z uwagi na wiek, upływ czasu pomiędzy dniem składania zeznań a zaistnieniem zdarzeń, o których zeznawała miała problemy z przypomnieniem sobie przebiegu zdarzeń, ale po zapoznaniu się ze swoim pisemnym oświadczeniem złożyła zeznania, które pokrywają się w zasadzie z zeznaniami członków rodziny N..

Z uwagi na fakt, że wnioskodawczyni nie wykazała, by sporną częścią nieruchomości władała jak właściciel, a więc aby przysługiwał jej przymiot posiadacza samoistnego, zbędnym stały się rozważania dotyczące ustalenia konkretnej daty rozpoczęcia rozbudowy budynku mieszkalnego przez państwa N. i upływu terminu 30 lat wymaganego dla nabycia własności w drodze zasiedzenia. Z tego też powodu Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wydzielenia części działki (...) zajętej przez rozbudowaną część budynku mieszkalnego jako niemający istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd oddalił zgłoszony przez uczestnika postępowania wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka A. J.. Sąd w miejscu zamieszkania przesłuchał świadka K. P. i samodzielnie mógł dokonać oceny zeznań tego świadka bez konieczności dokonywania takiej weryfikacji za pośrednictwem dowodu z zeznań innego świadka, który miał kontakt w innym prowadzonym postępowaniu sądowym z K. P..

Sąd uwzględniając powyższe, na podstawie art. 172 § 1 i 2 k.c. oddalił wniosek o zasiedzenie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. i z tego tytułu zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kwotę 90 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Wnioskodawczyni na mocy postanowienia z dnia 19 stycznia 2018 roku została zwolniona od kosztów sądowych w całości, a Sąd w toku postępowania sądowego nie znalazł podstaw by postanowienie to zmienić. Wobec czego Sąd zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. 2019r., poz. 785) nieuiszczone koszty sądowe, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Szczytnie, a na które składały się opłata sądowa od wniosku w wysokości 2.000 złotych, koszty dojazdu do oględziny w łącznej wysokości 72,50 złotych przejął na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Szczytnie

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis uzasadnienia wraz z odpisem postanowienia doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni
3. Przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

S., 17 czerwca 2019 roku